Decadències

Opinió | 09-09-2013 | 14:08

Fa uns anys hauria afirmat que el progrés i els avenços en qualitat de vida i benestar eren consistents i irreversibles. Després de sis anys de crisi i dues fortes recessions econòmiques ja no puc sostenir aquella afirmació.

No comparteixo el fatalisme de les opinions que afirmen que el poder econòmic s?ha imposat per sempre més sobre l?únic poder que podem exercir cada persona que forma part d?una societat: el poder de les urnes que fa possible el poder democràtic que representa a la ciutadania. Altra cosa és que calgui replantejar el sistema d?elecció i de fiscalització per part del poble als escollits per a representar-lo, però només el poder que emana del sufragi universal pot legislar de manera diferent per evitar una economia de base especulativa, un sistema financer que posi en risc el pocs estalvis que tenim i la redistribució de les rendes en un món global on la producció d?aquestes s?ha diluït i les responsabilitats s?amaguen rere el núvol de la dilució.

Però les reflexions a l?entorn de tots aquests fenòmens no caben en una breu reflexió, de manera que em concentraré en relatar-vos una preocupació creixent. Si l?activitat econòmica decreix i tanquen moltes botigues, tallers i industries, si els carrers estan més foscos perquè els aparadors que donaven vida ja no hi són, si en les naus abandonades hi veiem la cara de la pobresa més crua, si no hi ha diners per a fer el manteniment adequat dels edificis de serveis i ho anem deixant per un altre any, si no substituïm la tecnologia dels hospitals per la més avançada disponible, si els plans que derivaven de la Llei de Barris han quedat aparcats en el passat.....mica a mica, sense adonar-nos retrocedirem i apareixeran signes clars de decadència.

A vegades sembla que els petits detalls no importen, que poden esperar un altre moment més propici, però el moment propici és sempre. L?enginy i la imaginació aplicades a les formes més austeres de gestionar uns recursos públics molt escassos i el combat contra la pobresa dels humans i la decadència dels espais no poden defallir, ans el contrari s?han d?intensificar.

Els grans fenòmens de decadència com Detroit van començar amb una nau abandonada, unes persianes de l?escola que no baixaven i no protegien els vidres, la substitució del comerç de qualitat per la venda del licor a granel. Cada cosa separadament no tenia importància però el deixar-ho per més endavant va fer inabastable la seva solució i la decadència es va imposar.

Encara s?estrenen estacions i alguna escola, encara entrarà en funcionament alguna autovia, com la N-II en alguns trams gironins, però són miratges, inversions de fa temps que han fet el seu camí lentament i han arribat ara. Mai havíem tingut tant patrimoni en forma de serveis i equipaments de tots i mai havíem estat tan a prop de veure retrocedir les ciutats, els barris, les possibilitats i oportunitats de les persones. No ho dic des del pessimisme, ho dic des del inconformisme, des del inconformisme més militant

Autor: Montserrat Tura/GN